

Köszönettel tartozom a kutatómunkámhoz adott felbecsülhetetlen segítségéért magának Denisá-nak, akit bármivel zaklathattam, aki „elmesélte” nekem Petrus megtérését; a Debreceni Aranykeresztes Lovagoknak a különféle harci ismeretekért; Beren-nek, aki tudást közvetített több területhez, amiben egyedül elvesztem volna; a Szent-György lovagrendnek a 2011-es visegrádi palotajátékokon átélhetett igazi élményekért; Juhász Adorjának a Szent István bazilikában, amiért lehetőséget kaptam arra, hogy megtapinthatassam a porcelánból készített Szent korona másolatot; mindenkinek, aki akárcsak egy mondatot vagy zenét, illatot, hangot adott ihlethez nekem; Menyasszonyomnak Egnesznek, aki valóra váltotta a lovagrend köpenyét azzal, hogy elkészítette nekem azt minden valójában; azoknak, akik elviselték a mindennapos elvontságom, amit a „mindenről ugyanaz jut az eszedbe” jelentett! Köszönöm mindenki türelmét és a belém vetett hitet, hogy képes vagyok mesélni...

Prológus

Az erdő széles lombú fáinak között lekacsintott a nap, de fényes ujjával nem tudta mindenhol megsimogatni az ölnyi, öreg törzseket. Az alacsonyabb csemeték mellett apró mogyoró- és áfonyabokrok lapultak meg, páfrányok és mohaszőnyegek lapos csomói adtak otthont az erdei állatok nem egy famíliájának. A zöld ezer árnyalatában játszó levelek halkán susogtak, az ágakon madarak csicseregtek. Ugyan az utóbbiak egy pillanatra megdermedtek a békét összetörő, idegen, erőszakos hangoktól, de már siettek is tovább, hogy maguknak, fiókáiknak apró magokat, csenevész férget szerezhessenek étel gyanánt.

A szekéréről lerángatott férfi nem volt gyenge, de az idegenek már pusztán megjelenésükkel elbizonytalanították. Remélte, ha nem ellenkezik, talán élve megússza a találkozást.

Az ütés, ami halántékán érte a férfit, annyira elszédítette, hogy egy pillanatra elsötétült előtte a világ. Mire feleszmélt volna, újabbakat kapott, melyekből jutott a gyomrára és a mellkasára is, de ezek sokkal tompábbnak tündek, mint az arcára mértek. Inge – amit a támadók annyira megtéptek, hogy több helyen is elszakadt – rácsöpögő véréből elvesztette eredetileg szürkés színét. Barna, göndör haja belelógott szemébe, amit félig lehunyva tartott. Hiába szeretne volna kinyitni teljesen, képtelen volt rá, annyira meg voltak már dagadva a pofonoktól.

– Szóval bort viszel a városba? Na, és melyik talpnyalónak áru-
lod püspökünk szőlejeknek nedűjét? – kérdezte a páncélinget viselő katoná, aki – jelezve, hogy bármi is a válasz, nem lényeges – még egyet ütött az áldozatra.

- Áruló kutyák! - morogta amaz felkészülve a következő csapásra. Az pedig nem váratott magára.

Összeesett. Az egyik fegyveres még gyomron is rúgta fekete csizmájának hegyes orrával.

- Vágd le a fejét! A hordókat a szekérrel meg azzal a gebével pedig vigyük el gazdánknak! A múltkorinak nagyon örült..., akárcsak mi az aranynak!

A piros köpenyt viselő katonák hárman voltak. Fejükön ezüstös sisak virított, ami arcukat szabadon hagyva csak orrukat és tarkójukat védte egy esetleges csapástól, forgóként fehér, vékony toll emelkedett az ég felé. A mellkasukat védő, fémkarikákból álló láncing felett vékonyabb tunika lobogott, amin haránt futó, bíbor kereszt jelezte hovatartozásukat. Fekete nadrágjukat csizmájukba tűrték, melynek sarkán durva és megszurkült sarkantyú pendült, ha leugrottak lovaikról. Oldalukon kardot hordtak. Eddig egyikük sem húzta elő fegyverét, pusztá kézzel bántak el az egyedül utazó áruossal.

A földön térdeplő emberhez legközelebb álló most megragadta pengéjének markolatát, és kihúzta azt hüvelyéből. Két kézre fogva felemelte, hogy pontot tegyen a zsákmányszerzés végére. Abban a pillanatban vastag, fekete és rövid nyílvevessző csapódott a semmiből jobb kézfejebe, amitől elejtette a fegyvert.

- Aaarrgghhhh! - üvöltött fel, majd eltorzult arccal forgatni kezdte fejét támadóját keresve.

- Mi ez? - kiáltott társa, aki közben szintén előhúzta kardját.

A fák között egy lovas tűnt fel. A pej ménen vágázó ember fekete köpenyt, fekete inget, nadrágot és ugyanolyan színű sisakot viselt. Vad tekintet villant a meglepett kereszttesekre az arcot eltakaró kendő mögül. Szinte port sem vert fel jöttében.

Mire a katonák felocsúdhattak volna, sebesült társuk feje a porba hullott, teste tompán puffant a földön.

A sötét lovas bal vállán fehér, vékonyan hímzett jel virított: „Y” alakú, duplaszáras kereszt.

- Ez a jel... - kezdte az egyik katona, majd kivédve a rá mért ütést, megpróbálta támadóját lerántani hátasáról.

- A Trianniták ideje lejárt! - kiáltott a társa, majd megkerülve a lovat, a másik oldalról vette fel a harcot, hogy bajtársának segítsen.

A köpenyes hol ide csapott, hol onnan védekezett, de nem esett ki a ritmusból - mivel hátasáról tudott küzdeni, előnyben volt. Megrántva a szárat ágaskodásra bírta lovát, aki mellső patáival kapálni kezdett, és olyan erővel rúgta meg az egyik katonát, hogy az összetört fejfel bukott hasra.

- A Trianniták ideje sosem járt le! - kiáltott fel, majd félreütve a szúrást támadója fejére vágott. Bár a csapás elcsúszott a sisakon, az meghorpadt, rövid, de erős csengést okozva gazdája füleiben.

- Ugyanaz lesz a sorsod, mint a társaidnak! - rázta meg fejét, majd meglódítva karját újabb támadást indított.

Egy pillanattal később a Triannita egy rántástól lezuhant a földre. Nem esett kétségbe: megmarkolta pengéjét és hiába jött a „fejleválasztó” csapás, hárított. Felugrott, s már talpon vette fel a küzdelmet.

- Ki vagy te? - kérdezte a katona elkapva ellenfele kezét. Ha megszerzi annak kardját, előnyhöz juthat!

- A végzeted!

A pengék a földre zuhantak - a csatázók pusztá kézzel folytatták az életre-halálra menő harcot.

A megtámadott árus közben a földre hanyatlott. Már nem látta, amint a küzdők mellézuhanak. A kocsi elé fogott ló idegesen rángatta kissé bozontos sörényű fejét, de mivel az események előtte folytak, helyben toporgott. A felülre kerülő álarcos férfi kétszer orrba vágta ellenfelét, majd amikor a sisak orrvédője felszakította gazdájának arcát, a bizonyosság végett még egyet rácsapott. Az alulmaradt elvesztette eszméletét, marka ernyedten csúszott le ellenfele csuklójáról.

Kicsivel később a lovára felrakott legyőzött magához tért. Szédelegve pislogott összetört sisakja mögül. Háta mögé kötözött kezekkel megalázottan nézte, ahogy a fekete köpenyes vízzel itatja a szekér kerekének támasztott árust.

- A Mindenek Atyját és az igazságot nem lehet legyőzni! - fordult oda hozzá a fekete ruhás. - Mondd meg a püspöknek, hogy a Trianniták nem tűntek el!

- Nem... - akarta mondani a megszólított, ám a másik lovának hátsójára csapott. Az ijedt állat vad iramban ugrott meg magával cipelve tehetetlenül hánykolódó terhét.

A lovag megigazította hátasának felszerelését, felsegítette a meggyötört embert a bakra, majd kezébe adta a szekér elé befogott ló gyeplőjét.

- Köszönöm. Félek, ennek nem lesz vége ennyivel, de... khmm... - suttogta erőtlenül köhögve az árus.

- Urunk igazságot ad, és bünteti a gonoszt! Elbír a városig a lóval?

- Menni fog. De ki maga?

- Az igazság! - jött a válasz, majd a fekete köpenyes felugrott a lovára, és megfordítva azt minden zaj nélkül eltűnt az erdőben.